

Nr 60

Av herr Levin, om upphävande av 23 § jaktlagen.

Vid 1961 års riksdag behandlades en motion i vilken yrkades att ändring i lagen om rätt till jakt skulle ske så att i paragraf 23 som nu lyder: »Katt som anträffas utanför gård eller trädgård må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas», skulle, framför ordet katt, inskjutas ordet förvildad. I motionen framhölls att den nu gällande utformningen av lagen vore olämplig och ej i överensstämmelse med nutida uppfattning om djurens rätt.

I sitt av riksdagen godkända utlåtande över motionen framhöll tredje lagutskottet bland annat att ett utnyttjande av den rätt stadgandet medgiver säkerligen många gånger kan förefalla opåkallad från jaktvårdssynpunkt och upprörande för den enskilde kattägaren.

Utskottet avvisade emellertid bifall till motionen och anslöt sig till vad vissa remissinstanser anfört, att ett lagstadgande som det föreslagna skulle medföra stora praktiska svårigheter i tillämpningen med hänsyn till möjligheterna att skilja mellan tamkatter och förvildade katter.

Gällande lag är således fortfarande utformad så att katten, ett utpräglat tamdjur och det enda husdjur som tusentals människor i vårt land hålla sig med, betraktas som ett villebråd som jakträttsinnehavaren har oinskränkt rådighet över så snart gränsen till vederbörandes jaktområde överskridits. Alla andra tamdjur äro fredade och jakträtten anses i övrigt endast omfatta rätt att jaga samt döda eller fånga allena vilda djur. Av någon oförklarlig anledning har katten av lagstiftarna satts i stryckklass. Måhända är den huvudsakligaste anledningen härtill att katten genom tiderna varit och är framför allt de fattigastes enda sällskapsdjur.

Lagens nuvarande utformning har bland annat gett möjligheter för mindre nogräknade personer att etablera sig som kattfångare i större eller mindre skala. I fällor som försetts med lockbete fångar man grannarnas katter och försäljer desamma. Vid anmälan av dylika kattstölder ha åklagarna visat sig tveksamma, och i vissa fall, där åtal väckts, har vederbörande frikänts med hänvisning till gällande lag om rätt till jakt.

Det är i högsta grad stötande för det allmänna rättsmedvetandet att personer som överbevisats om stöld kunna frikännas med hänvisning till jaktlagen. För många gamla och ensamma människor, som haft katten som enda sällskapet, är och förblir det obegripligt att samhället genom lagstiftning slår vakt kring de samvetslösa marodörer som lockar till sig och stjälar deras enda sällskap.

Även om det kan invändas att det ej varit lagstiftarnas mening att jaktlagen skulle legalisera sådant som av allmänheten uppfattas som stöld, så har den praktiska tillämpningen av lagen visat att så blivit fallet.

I nuvarande läge, då det ej anses möjligt att genom ändring av paragraf 23 i jaktlagen vinna någon rättelse av den otillfredsställande ordning som nu råder, synes enda framkomliga sättet vara att helt borttaga denna paragraf ur lagen. I de domarregler som finnas inskrivna i Sveriges Rikes Lag utsäges: »Alla lagar skola vara sådana, att de tjäna till det menigas bästa, och därför då lagen blivit skadlig, så är det icke mera lag, utan olag, och bör avläggas.» Den beskrivningen stämmer fullständigt på den omskrivna paragrafen i jaktlagen.

De problem som vid ett upphävande av denna del av lagen i vissa fall kunna uppkomma med herrelösa kattor kan ordnas genom polis- och hälsovårdsmyndigheternas försorg utan någon särskild lagstiftning på samma sätt som nu sker till exempel med herrelösa hundar.

Jag hemställer därför,

att riksdagen måtte besluta att paragraf 23 i lagen om rätt till jakt skall utgå ur lagen.

Stockholm den 14 januari 1962

Hans Levin
